

Van Tieneke en Marjolijn

ZOMER



J.L.SCHOLLAND

G.F.CALLENBACH W. NIJKERK

**VAN FIENEKE EN
MARJOLIJN**



Ria
Reinderhoff

Van der Sandt
1/2.

VAN FIENEKE EN
MARJOLIJN

Zomer

DOOR

J. L. SCHOOLLAND

TEKENINGEN VAN RIE REINDERHOFF

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1. HET IS ZOMER

Het is nu eindelijk zomer. De lucht is blauw en klaar. Er is geen wolkje.

Fieneke zit in het gras. En kijkt vrolijk rond.

Er vliegt een reiger, heel hoog. In de pereboom buitelen de mezen. En een spreeuw kwettert op het dak van het schuurtje.

Koolwitjes fladderen om de bloemen. De bijtjes zoemen. En vliegen gonzen van bloem tot bloem.

Fieneke is zo blij om die zon. En om de vogels. En vlinders. En om die vrolijk gekleurde bloemen.

Plotseling zit er zo'n mooie vlinder vlak bij haar. Doodstil. Op een grassprietje.

Fieneke kijkt stil.

Je mag nooit een vlinder vangen van vader. Dan bezeer je hun vleugeltjes.

Ook niet om even, eventjes te bekijken? Fieneke wil toch de vlinder vangen. Ze steekt heel langzaam haar handje uit.

Rrrt. Weg is de vlinder. Fieneke kijkt hem teleurgesteld na. Jammer!

Dan gaat ze de goudvissen maar voeren. Die kunnen niet wegvliegen. Ze draaft de tuin door. Naar de keuken. Er is echter niemand aan wie ze om een korstje brood kan vragen. Coba doet boodschappen. Moeder rust. Dat doet ze altijd 's middags. Kleine Wim slaapt. En vader zit op zijn kamer. Boven.

Nu kan ze aan niemand een broodkorstje vragen.

Dan maar nemen zonder vragen, besluit Fieneke.

In de broodtrommel liggen een paar korstjes. En ook nog een halve boterham. Die is voor de vogels.



Met het haar handjes vol stapt Fieneke naar de vijver. Daar gaat ze op haar buik in het grasveld liggen. Vlak bij het water. Zo kun je goed in het water zien.

Leuk is dat. Het water lijkt diep. En zo donker. Je ziet veel groene waterplanten. En de schaduw van de grote, witte waterlelies. Het ruikt zo koel en vochtig.

Fieneke houdt een korstje brood tussen haar duim en vinger. Een klein eindje boven het water.

„Kom dan,” roept ze. „Kom dan.”

Ze klakt eens met haar tong.

„Toe, vissen, kom nou.”

Daar komt al een grote goudvis aanzwemmen. O, dat is Pietje. De drie goudvissen hebben ieder een naam. Pietje is de grootste. En de brutaalste. Hij is ook de mooiste vis uit het vijvertje. Zijn vissejasje is bijna helemaal van goud. Als de zon op Pietje schijnt, lijkt het net of er een gouden visje in het water zwemt.

Hapt Pietje begerig naar de korst? Fieneke schrikt er toch weer een beetje van. Ze laat de korst vallen. Die zinkt.

Waar zijn de beide andere vissen, Jantje en Flipje? De vriendjes van Pietje? Hebben die geen trek?

„Jantje, Flipje,” lokt Fieneke.

„Kom eens naar boven. Jullie moeten ook wat eten hebben. Kom dan, kom dan.”

Maar Jantje en Flipje komen niet te voorschijn. Die slapen zeker ook al, denkt Fieneke. Suffe vissen.

Dan werpt ze de rest van het brood in het gras. Goed voor de vogeltjes. Die eten het graag.

Fieneke staat op.

Wat zal ik nu eens gaan doen? denkt ze.

2. HET VREEMDE MEISJE

Door het open tuinhekje stapt zo maar een meisje. Een vreemd meisje. Ze heeft een helderrood jurkje aan. Met gele knoopjes. En ook zo'n vrolijke, gele strik in haar haar.

„Kom je spelen?” vraagt Fieneke blij.

Marjolijn knikt. Haar bruine ogen glinsteren.

„Wat?” vraagt ze.

„Met de poppen?”

„Niets aan,” vindt Marjolijn. „O, zeg, hebben jullie een vijver? Een echte vijver? Zitten er ook vissen in?”

Marjolijn ligt al op haar buik.

„Goudvissen,” zegt Fieneke trots. „Drie. Pietje, Jantje en Flipje.”

„O, leuk zeg. Zijn het allemaal jongens? Ja? En ga je ze nu voeren?”

„Ze hebben geen trek,” zegt Fieneke. „En ze mogen ook maar heel weinig voer hebben. Heel weinig.”

Marjolijn hangt ver over het water heen. Een vlinder zweeft boven de grote, witte waterlelie.

„Vangen,” roept Marjolijn.

„Mag niet,” zegt Fieneke gauw.

„Waarom niet?”

„Dan bezeer je zijn vleugeltjes.”

„Alleen maar om te kijken,” zegt Marjolijn.

„Mag tòch niet.”

En Fieneke vertelt gewichtig: „Ze hebben fijne verf op hun vleugeltjes. Die blijft dan aan je vingers kleven. Nou, en dan . . . dan kunnen ze niet meer zo goed vliegen natuurlijk. Zegt mijn vader.”

„Mijn vader heeft ook verf,” vertelt Marjolijn. „Een kist vol.”

„Wat doet jouw vader met die verf?”

„Schilderen.”

„O.”

„Wat doet jouw vader?”

„Mijn vader maakt mensen beter,” zegt Fieneke trots.

„O. Mijn vader schildert mensen. En koeien. En bloemen . . . enne . . . vogels.”

„Heb jij ook een tuin?” vraagt Fieneke.

„Nee.”

„Niet?”

„Wij wonen in een wagen,” zegt Marjolijn.

Een wagen? Hoe kan dat? denkt Fieneke verwonderd.

„En die wagen kan ook rijden,” knikt Marjolijn.

„Raar,” vindt Fieneke.

„Helemaal niet raar. Heel gewoon. Er zitten wielen onder. En als we weggaan, zet vader de auto ervoor. En dan stuurt vader. En moeder en ik blijven in de wagen. Nou . . . en dan rijden we. Heel gewoon.”

Fieneke vindt het heel vreemd. Een huis op wielen. Hoe kan dat?

Toch wel grappig, denkt ze. Zij woont niet in een huis op wielen. Zij woont maar in een gewoon huis.

Fieneke wijst naar haar huis.

„Daar woon ik,” zegt ze.

„Wist ik al lang,” verklaart Marjolijn wijs.

„En dat is de kerk.” Fieneke wijst naar de toren, die vlak achter

het huis omhoog steekt. „Daar ga ik 's zondags heen. Jij ook?”
Marjolijn denkt van wel.

„Er is een heel hoge preekstoel,” vertelt Fieneke. „Je mag hem wel zien. Kom maar.”

Ze springt op.

„Mag dat?” vraagt Marjolijn.

„Ja,” knikt Fieneke. „Kom maar mee. 't Mag best. Best, hoor.”

3. IN DE KERK

De kerk is oud. Heel oud. Alleen het haantje op de toren is nieuw. Dat blinkt en schittert in de stralen van de zon. Het lijkt wel van zuiver goud. Zo glanst het.

Die zomerse zon schijnt ook op de oude, dikke muren van de kerk. In één van die oude muren is een poortje. Een klein, heel oud deurtje. Daar draaft Fieneke naar toe. En Marjolijn draaft mee.

„Is het open?” vraagt ze nieuwsgierig.

De twee meisjes staan even stil te kijken. Dan duwt Fieneke eens. Ja. O ja. Het poortje beweegt een beetje. Het staat al op een kiertje.

„Nog eens duwen,” fluistert Marjolijn. Haar ogen glinsteren.

„Jij ook,” fluistert Fieneke.

Dan duwen ze samen. Heel hard. O . . .

De deur gaat . . . langzaam . . . open. Nieuwsgierig loeren ze naar binnen. Fieneke doet een klein stapje naar voren. Dan doet Marjolijn ook een stapje.

„Mag het wel?” vraagt ze, toch een beetje bang. Ze vindt het hier zo grappig. Maar ook een beetje griezelig. 't Is zo donker. Zo geheimzinnig.

„Kom maar.” Fieneke sluipt naar binnen.

Dan staan ze zo maar in de kerk. Ze lopen heel voorzichtig over het stenen paadje. Op hun tenen. Met heel hoge stapjes.

„Kijk,” wijst Fieneke. „Dat is nu de preekstoel.”

Ze klimmen langzaam de trap van de preekstoel op, want ze zijn toch wel een beetje bang. De kerk is zo groot. De preekstoel is zo hoog. En het is zo heel stil in de kerk. En zo donker.

Boven staat een stoel. De leuninggen glimmen. Ze zijn pas gewreven. Want morgen is het zondag. Het leer van de zitting glanst. Dat is ook pas gewreven. Marjolijn moet eens even voelen, hoe de stoel zit.

„Lekker,” zegt ze en ze bungelt met haar benen. En ze maakt kleine krasjes met haar schoenen op de glimmende poten van de stoel.

Fieneke wil er ook op zitten. Marjolijn schuift een eindje op.

„Kom maar. Hij is breed genoeg.”

Samen zitten ze een poosje in de armstoel van de dominee.

Maar Marjolijn kan niet lang stilzitten. „Nu weer wat anders,” zegt ze. „Zullen we verstoppertje spelen? Ja?” Haar ogen schitteren.

O ja, ja. Fieneke krijgt een kleur. Dat is leuk. In de kerk zijn zoveel leuke plekjes. „Ja, dat doen we,” roept Fieneke. „We gaan verstoppertje spelen in de kerk.”

O, domme Fieneke. O, domme Marjolijn. Dat mag toch niet. Dat mag helemaal niet. In een kerk mag je geen leven maken. In een kerk mag je nooit spelen.

De beide meisjes gaan de trap weer af. Marjolijn wil al gauw aftellen. Maar . . . wat is dat? Glinstert daar iets?

Vlug bukt ze zich. O. Geld. Geld.

„Wat heb je?” Nieuwsgierig gluurt Fieneke in Marjoliintjes hand.

„Een dubbeltje,” roepen ze tegelijk. „Een dubbeltje.”

„’t Is van mij,” zegt Marjolijn dadelijk. „Ik heb het gevonden.”

Fieneke aarzelt: „’t Is van de kerk,” zegt ze, een beetje bang.

„Niet. Van mij.”

En Marjolijn wil het al in het zakje van haar jurk stoppen.

Maar ineens schitteren haar ogen. „O, zeg, ik weet wat. Ik weet wat. We gaan er wat voor kopen. Ja? Ga je mee?”

„Ja, dat is leuk. Wat?” vraagt Fieneke.

„Ijs,” zegt Marjolijn. „Ik heb dorst.”

Fieneke heeft plotseling ook dorst.

Dan lopen ze voorzichtig over de gladde, schone stenen. Ze sluipen vlug het deurtje weer uit. Ze hollen over het kerkplein. Want daar, op de hoek, staat een ijskar.

4. HECTOR

„Eén ijsje,” bestelt Marjolijn. Ze legt het dubbeltje op de witte kar.

De ijsman glimlacht. Hij maakt een dikke wafel klaar.

„Alsjeblijft, meisje. En jij?” vraagt hij aan Fieneke. „Ook een ijsje?”

Fieneke schudt verlegen van nee. Zij heeft geen geld. Had zij het dubbeltje maar gevonden.

„Je mag van mij happen,” zegt Marjolijn vlug. „We nemen om beurten een hap, hè? Ik eerst.”

Marjolijn neemt een klein hapje. Nu is Fieneke aan de beurt.

De ijsman schudt lachend zijn hoofd. „Ik weet iets beters,” zegt hij. „Hou jij die wafel maar bij je.”

En wat doet die aardige ijsman dan? Hij maakt nog een ijswafel. Precies zo'n dikke als die van Marjolijn. En hij geeft hem aan . . . Fieneke.

„O, dank u wel,” zegt Fieneke blij. Haar ogen stralen.

„Dag, kinderen,” groet de ijsman vrolijk.

„Dag, mijnheer,” groet Marjolijn.

„Dag, ijsman,” groet Fieneke.

Langzaam lopen ze een stil laantje in.

„Heel kleine hapjes nemen,” zegt Fieneke. „Dan duurt hij lang.”

„Ja, heel kleine hapjes nemen,” zegt ook Marjolijn. „En in de schaduw lopen. Onder de bomen. Anders smelt hij in de zon.”

Ze lopen langs de groene heggen. En zuigen en likken met kleine

hapjes. Het ijs is heerlijk. Zo zoet. En fris. En 't maakt je mond zo koel.

Achter die groene heggen zijn grote tuinen.

Plotseling komt er iets aanrennen uit zo'n grote tuin. Een dier. 't Is groot. En het heeft witte blinkende tanden. Het rent op vier



vlugge poten. Het grintpad af. Het tuinhek door. Het blaft vrolijk. Woef-oe-woef! Het vliegt het laantje in. En het springt en danst om zijn eigen staart. Zo blij is Hector dat hij weer uitgaat. Met de baas.

Woef-oe-woef! Daar ziet hij de beide meisjes. En wild springt hij op Fieneke af. Hij snuffelt aan haar schoentjes. Aan haar bloeme-

tjesjurkje. Hij zet zijn vuile poten zo maar op haar schouders. O, Fieneke gilt van schrik. Ze houdt haar armen in de hoogte.

„O. Ga weg. Ga weg,” schreeuwt ze bang. „Moeder. Moe-der.” Marjolijn roept: „Ga je weg, lelijke hond. Ksss. Ksss. Ga gauw naar je baas.”

Hector springt alweer verder. Het laantje door. Fieneke beeft van schrik. Haar knieën trillen. Een stukje van de wafel, die lekkere wafel, ligt op de grond. Ze ziet het niet. In haar ogen staan dikke tranen.

„Kom maar,” zegt Marjolijn. „Kom maar. We gaan gauw dit nare laantje uit, hè? Weg van die vreselijke hond.”

Schuw kijken ze achterom. Waar is het verschrikkelijke dier nu gebleven?

Hector snuffelt onder de bomen. Hij rukt aan een tak. Hij schudt wild en woest met zijn kop. Dan komt hij weer met grote malle sprongen op de meisjes toe.

„O, gauw,” roept Fieneke angstig. „Daar is-t-ie weer.”

Ja, ja, gauw.

Ze draven weg. Zo hard ze kunnen. Het stille laantje uit. Daar is het kerkplein al.

„Naar het poortje,” hijgt Fieneke. „Naar de kerk. Daar zijn we veilig.”

5. „ZO ZITTEN WE VEILIG”

„Vlugger,” hijgt Marjolijn. „Als de hond ons krijgt . . . als hij ons bijt . . .”

Woef-oe-woef, klinkt het achter hen. O, vreselijk. Het beest is vlakbij.

Maar . . . ! Daar is ook het poortje al. Ze dúwen het open. Ze vliegen er tegelijk door. Ze sláán het dicht!

Woef-oe-woef, klinkt het buiten. Laat mij er ook in, zeg. Poten krabbelen aan de deur. Ik wil er ook in. Woef-oe-woef. Ik wil met jullie spelen. De baas komt zeker niet. Woef.

Op hun hurken zitten Fieneke en Marjolijn achter het poortje.

„Hij kan er niet in,” hijgt Marjolijn.

Fieneke drukt zich tegen het poortje aan.

„Hij kan er nooit in,” hijgt ook Fieneke.

Woef. Woef, klinkt het ongeduldig buiten. Doen jullie die deur nu nog eens open? Zeg, gaan we nu spelen?

O. Ze worden toch nog weer bang. Gaat die hond nooit weg? Dat enge beest? Blijft hij maar voor die deur?

En dan klinkt er plotseling een stem: „Hector. Kom hier. Kom bij de baas.”

Woef, blaft Hector vrolijk. Als een pijl uit de boog vliegt hij het kerkplein over. Zijn poten raken nauwelijks de grond.

Fieneke slaakt een diepe zucht. En Marjolijn gluurt door het sleutelgat.

„Hij is weg,” roept ze blij. „Hij is weg. Nu gaan we ijs eten, hè?”

Met haar hoofdje schuin kijkt Fieneke naar haar wafel. Wat een klein stukje is er nog maar over. Niet eens meer de helft. Marjolijns wafel is ook veel dunner geworden. En veel zachter.

Ze sluipen de kerk in. En ze kruipen weg in een hoge bank.

Fieneke doet gauw het deurtje dicht.

„Zo zitten we veilig,” knikt Marjolijn tevreden. „Nu kan er geen hond meer bij ons komen, hè? En straks krijg jij nog een hapje van mijn wafel, hoor. Het laatste hapje. Dat is voor jou.”

„Dat is goed,” zegt Fieneke blij.

„Langzaam zuigen, hoor.”

„Ja.” Marjolijn likt heel langzaam. „Kleine hapjes nemen, hoor. Anders is hij dadelijk op.”

Er kráákt iets. De meisjes horen het niet. Een deurtje gaat open. En weer dicht. De meisjes zien het niet.

Krik-krak, klinkt het dan nog even. Heel zacht.

Dat horen die twee in de hoge kerkbank helemaal niet.

Ze smullen. Marjolijn knijpt haar ogen dicht. Zo kan ze nog beter proeven.

Als Fieneke dat ziet, doet zij ook gauw haar ogen dicht. Ja, hoor, nu smaakt het ijs nog lekkerder!

6. WAAR IS FIENEKE TOCH?

Moeder heeft het theeblad buiten op het tafeltje gezet. Naast de box. Die staat ook op het terrasje. In de box zit kleine Wim. Hij kraait van pret. En slaat met zijn armpjes en beentjes.

Moeder loopt even de tuin door. Alles ziet er zo fleurig uit. Zo feestelijk. De bijtjes gonzen. En om de parse trossen van de vlinderboom dansen de kapelletjes zo blij. Bij het vijvertje staat een eenzame dovenetel. De witte bloemetjes staan in een kransje om de steel. Het honingmerk is zwart. Dat dient om de bijtjes te lokken, weet moeder.

Bloemen. En bomen. En vogels en vlinders. En op alles die stralende zon. Prachtig is de schepping. Moeder kijkt even met eerbied omhoog. Naar de klaar blauwe lucht. En boven die lucht is . . . de hemel. De Maker van al dat schone is dáár. De Schepper aller dingen.

De rozen bloeien in roze en rode trossen langs het raam van de studeerkamer. Eén raam is dicht. Moeder kijkt ernaar. Haar ogen krijgen pretlichtjes. Ze bukt zich. En een steentje zeilt door de lucht. Precies tegen het raam.

Vader kijkt dadelijk naar buiten.

„De thee is klaar,” roept moeder lachend.

„Prachtig. En ik ben het ook,” zegt vader tevreden. „Ik kom dadelijk.”

Dat is er alvast één, denkt moeder. Nu Fieneke nog. Waar zou mijn kleine meisje zijn? Ze is niet in de tuin. Even aan Coba vragen of zij het ook weet.

Maar Coba heeft Fieneke de hele middag niet gezien.

„Wil ik even gaan vragen of ze bij de bakker is, mevrouw?”

Moeder knikt. „Dat is goed, Coba.”

In de bakkerswinkel hebben ze Fieneke nog niet gezien vandaag. Dan loopt Coba vlug naar de pastorie. Maar Fieneke speelt ook niet met de logeetjes van de dominee.

En op het kerkplein is ze ook al niet. Er staat wel een ijskar. Maar Fieneke is er niet. Dat vindt Coba toch wel een beetje vreemd. Waar is ze toch?

„Heb je haar niet gevonden?” vraagt moeder, als ze Coba alleen ziet terugkomen.

„Nee, mevrouw. Ze is niet bij de bakker. En ook niet bij de dominee. Ze is nergens.”

Moeder kijkt een beetje ongerust vader aan.

Maar vader zegt: „Natuurlijk is ze ergens. Ik ga dadelijk zoeken. Wil je me nog even een kopje thee geven? Ik heb dorst.”

Moeder schenkt de kopjes weer eens in. Maar dit kopje smaakt haar niet. Waar is Fieneke toch? Ze weet toch wel dat ze niet ver weg mag gaan zonder het eerst te vragen.

Kleine Wim ziet vader drinken.

„Hebben,” roept hij. „Hebben.”

Vader lacht en pakt hem op.

Kleine Wim mag een heel klein slokje drinken uit vaders kop. Maar hij trekt een vies gezicht. Moeder geeft hem gauw een biscuitje. Ja. Dat smaakt veel beter. Nu lacht hij alweer.

7. WAAR KAN MARJOLIJN TOCH ZIJN?

Marjolijntjes vader maakt zijn penselen schoon. En bergt de grote doos met verf op.

Zo, denkt hij tevreden, ik ben heerlijk opgeschoten vandaag. Nu heb ik wel een pijp tabak verdiend.

De schilder steekt zijn pijp aan. Dikke rookwolken dwarrelen om

zijn gezicht. Dan gaat hij in de hei zitten. En kijkt peinzend rond.

Mooi is die bloeiende hei. Prachtig is die purperen kleur. Vreemd, hoe zulke kleine bloemetjes een hele vlakte purper kunnen maken. Wat dansen die blauwe vlindertjes vrolijk over de bloemen.

Ik moet weer eens gauw een heidestukje maken, peinst mijnheer Terborg. Wat is het hier heerlijk stil. Geen lawaai van radio's. Geen auto's. Geen bromfietsen. Maar . . . ik hoor ook geen Marjolijn.

De schilder legt even zijn pijp neer. Dan fluit hij hard op zijn vingers.

Er komt geen antwoord. Marjolijn roept niet iets terug.

Dan heeft ze me niet gehoord, denkt mijnheer Terborg. Hij springt op. En loopt met grote stappen naar de wagen. Marjolijn is niet in het keukentje. Ook niet in de kamer.

Zou ze zich misschien in de auto verstopt hebben?

Maar in de auto is ook geen Marjolijn te zien.

„Was moeder maar thuis.” De schilder kijkt een beetje boos.

„Waarom moeten er toch zo vaak boodschappen gedaan worden,”

bromt hij. „Waarom kan dat niet allemaal tegelijk? In één keer?

Ik zal maar eens gaan zoeken waar Marjolijntje is. Want ik vind het toch wel een beetje vreemd dat ze mijn fluiten niet heeft gehoord.”

De schilder fluit nog eens. Heel hard. Er komt geen antwoord.

Alleen een vogel vliegt verschrikt weg.

„Blijf jij maar rustig zitten,” bromt de schilder. „Ik bedoel jou niet.”

Dan gaat hij met grote passen het heipaadje af. Hij kijkt naar links. En naar rechts. Even staat hij stil. En tuurt met zijn hand boven zijn ogen de heivlakte af. Geen mens is er te zien. Ook geen klein meisje. „Vreemd,” mompelt de schilder. „Heel vreemd.” En zijn ogen kijken ongerust.

8. DE DEUR IS . . . DICHT!

„Op,” zucht Fieneke. Ze kijkt eens naar haar vingers. Er zit nog een beetje van dat gele goedje aan. Aflikken mag nooit van moes. Je moet altijd je vingers aan je zakdoek afvegen. Maar Fieneke heeft geen zakdoek bij zich. Dan toch maar aflikken. Voor één keertje.

Van uit haar ooghoeken gluurt ze naar de wafel van haar vriendinnetje. Er is nog een klein stukje van over. Zou dat nu het laatste hapje zijn?

„Voor jou,” zegt Marjolijn gul.

Het is wel heel klein, maar 't smaakt toch nog lekker. Tevreden smikkelt Fieneke háár hapje op.

„Wat nu?” vraagt ze. „Gaan we spelen?”

„Ik wil naar buiten,” zegt Marjolijn. „Het is hier zo donker.”

Fieneke wil ook wel graag naar buiten. Ze doet het deurtje van de hoge bank open. En gauw lopen de beide meisjes over het paadje van de schone stenen.

Daar is het poortje al. Fieneke wil het vlug opentrekken.

Maar . . . 't poortje gaat niet open.

Nog eens trekken. Het deurtje blijft dicht.

Laat mij maar eens,” zegt Marjolijn. „Je moet natuurlijk veel harder trekken.”

Marjolijn trekt. Ze wordt er rood van. 't Geeft niets. De deur blijft dicht.

„Samen,” zegt Marjolijn bang.

Ze trekken zo hard ze kunnen aan de kruk. 't Geeft niets. Er komt geen beweging in het oude, zware poortje. Het . . . blijft . . . dicht.

Wat schrikken die twee vreselijk. Ze kijken elkaar aan. Met grote bange ogen.

„De deur . . . is . . . dicht,” fluistert Fieneke.

„Hij . . . is . . . op slot,” fluistert Marjolijn. Hun hartjes bonzen. Hun wangen zijn warm. Ze beven van bangheid. De deur is dicht. Zij . . . zijn . . . opgesloten.

„Moe-der,” roept Fieneke schreiend.

„Va-der,” huilt Marjolijn. Haar stemmetje bibbert zo vreselijk erg. 't Is net of het haar eigen stemmetje niet is.
Dan bonzen ze tegelijk met beide handjes op de deur.
„Doe open. Doe open.”



Ze luisteren stil. Ze kijken strak naar de kruk. Beweegt de kruk een beetje?

Maar alles blijft stil.

Dan trappen ze tegen het poortje. Marjolijn met haar rode schoentjes. Fieneke met haar bruine.

't Geeft niets. De deur . . . blijft . . . dicht.

„We . . . zijn . . . opgesloten,” zegt Marjolijn. Ze heeft een bibberstem.

„Komen . . . we . . . er nooit meer uit?” snikt Fieneke. Dikke tranen rollen over haar wangen. Arme, domme Fieneke. Arme, domme Marjolijn. Daar staan ze nu. Met natte, benauwde gezichtjes. Achter het gesloten, oude poortje.

9. ONDEUGENDE KINDEREN

Dokter van Dam loopt de tuin door. Naar het kerkplein. Hij kijkt naar rechts. Hij kijkt naar links. Maar nergens ziet hij Fieneke. Ze is niet in de tuin van de bakker. Ook niet in de bakkerswinkel. Dan loopt vader door het stille laantje. Het laantje met de groene heggen. Hij kijkt eens achter de bomen. Hij ziet eens in de tuinen. Zijn dochtertje ziet hij niet.

Er komt een mijnheer aanlopen. Met een grote hond. O, dat is de notaris. Met Hector, ziet vader.

De notaris groet vriendelijk. En vader groet vriendelijk terug.

Nu is hij alweer terug op het kerkplein. Het dorp is maar klein. Waar moet ik nu nog verder zoeken, denkt vader. Er komt een rimpel boven zijn neus. Waar kan ze toch zijn? Ik begrijp er niets van. Niets.

De koster heeft zijn tweede kopje thee opgedronken. Dan staat hij op.

„Ik ga nog even het koper in de kerk poetsen, vrouw.”

„Goed,” antwoordt de kostersvrouw. Maar ze blijft door het raam naar buiten kijken.

„Waar kijk je zo naar, vrouw? Wat is er?” vraagt de koster nieuwsgierig.

„Nu heb ik de dokter al twee keer voorbij zien komen,” zegt zijn vrouw. „Wat zou dat te betekenen hebben?”

Ja, dat weet de koster ook niet. Hij neemt de poetslappen. En de grote bus met poets.

Morgen is het zondag. Dan moet het koper blinken als zuiver goud.

Als de koster zijn tuintje doorloopt, komt er een heer voorbij. Een vreemde heer. Hij heeft een bruin fluwelen broek aan. En een groene blouse.

De koster trekt zijn wenkbrauwen op en kijkt die vreemd geklede heer na. Wie is dat? Deze heer heeft hij nog nooit gezien in het dorp.

En wat doet die heer raar. Hij loopt zo te kijken. Hij ziet naar rechts. Hij ziet naar links. Net alsof hij iets zoekt. Zou hij wat verloren hebben?

Dan ziet de koster de dokter. Die draait ook al zo vreemd met zijn hoofd. Zou de dokter ook iets verloren hebben? denkt de koster. Wat zal hij kwijt zijn?

De heer met de bruine broek loopt langs de heer met de grijze broek. Ze zien elkander niet. De dokter kijkt naar rechts. En de schilder kijkt juist eens achterom.

Vreemd, denkt de koster. Heel vreemd. Dan neemt hij een sleutel uit zijn broekzak. En met grote stappen loopt hij naar het oude poortje.

Krik-krak, doet de sleutel. De koster duwt het poortje open. En dan . . .

O! Twee schreiende kindertjes rollen omver. Twee meisjes. Eén met een bloemetjes jurkje aan. Eén met een rood jurkje aan.

„Wat is dat?” roept de koster verbaasd. Hij kijkt met grote ogen. Gauw beurt hij de beide meisjes op. „Hoe komen jullie hier? Wat doen jullie hier? In mijn kerk?”

Met grote, verschrikte ogen kijken Fieneke en Marjolijn de koster aan.

„Jij . . . jij bent Fieneke van de dokter,” roept de koster uit. „O, nu begrijp ik wat de dokter kwijt is. Ha-ha. Hij is zijn dochtertje kwijt. En jij? Wie ben jij? Hoe heet je?”

„Marjolijsje,” fluistert Marjolijn.

„Zo. Hm. Jullie zijn ondeugende kinderen. Ga maar eens met me mee.”

De koster pakt aan iedere hand zo'n ondeugend kind. Vlug loopt hij over het kerkplein.

„Ik zal jou eerst maar thuisbrengen,” bromt hij tegen Fieneke.

„Jij woont vlakbij. Foei, foei. Wat zal je moeder ongerust zijn. En wat zal je vader boos zijn.”

10. ALLES VERTELLEN, HOOR

En dan, dan klinkt er geluid van haastige voetstappen. Vier benen komen vlug aanlopen. Twee grijze. En twee bruine.

En tegelijk staan de dokter en de schilder bij de koster. En ze kijken met grote ogen naar de beide meisjes.

„Fieneke,” roept de dokter. „Waar was je? Ik heb het hele dorp afgezocht.”

„Marjolijn,” roept de schilder. „Waar ben je toch geweest? Ik heb overal gezocht.”

De koster zegt: „Die twee waren in de kerk, dokter. Ze zaten op de grond. Tegen het poortje aan.”

De dokter schudt verbaasd zijn hoofd. De schilder trekt hoog zijn wenkbrauwen op. Wie gaat er nu op zo'n prachtige zomerse dag in een donkere kerk zitten?

Dan kijken de dokter en de schilder elkaar aan. Ze schudden even verbaasd hun hoofden. Dan noemen ze hun namen.

De koster krijgt een sigaar van de dokter. Hij gaat nu vlug het koper poetsen. 't Moet blinken morgen. Want morgen is het zondag.

Fienekes vader vraagt aan de schilder: „Gaat u even mee naar mijn huis? Dan kunnen we eens precies horen wat deze bengels hebben uitgevoerd vanmiddag.”

Dat vindt de schilder heel goed. Want hij is daar ook erg nieuwsgierig naar . . .

Nu zitten er veel mensen op het terrasje. Moeder heeft voor allemaal een kopje thee ingeschonken.

Voor Fieneke en Marjolijn kinderthee. Met veel melk. En veel suiker. Moeder presenteert er ook een chocolaatje bij. Maar eerst moeten die ondeugende kinderen vertellen. „Alles hoor,” zegt vader.

Fieneke begint: „Ik wou de preekstoel laten zien,” zegt ze verlegen. „Want Marjolijn . . .”

En dan zegt Marjolijn: „’t Is niet eens een stoel. ’t Zijn trappen. En toen . . . toen gingen we boven kijken. Daar was wel een stoel. En toen wilden we spelen. Verstoppertje.”

„In de kerk?” vraagt moeder. En ze kijkt heel erg verschrikt.

Vader zegt streng: „Dat mag niet. Dat mag helemaal niet. In het huis van God moet je je eerbiedig gedragen.”

„Marjolijn vond een dubbeltje,” vertelt Fieneke vlug. „En . . .”

„We hadden dorst. We gingen ijs kopen. En we hebben allebei een wafel gehad,” vertelt Marjolijn. „Fieneke ook. En toen kwam er een hond. Die wou ons bijten. En toen gingen we ons verstoppen. In de kerk. En . . .”

„En toen je er uit wou gaan, was de deur op slot,” zegt de schilder.

Fieneke en Marjolijn knikken verlegen.

Moeder kijkt naar de natte, behuilde gezichtjes. De schilder blaast dikke rookwolken uit zijn pijp. Het is een poosje heel stil op het terrasje.

Eindelijk vraagt vader: „Waar vonden jullie dat dubbeltje?”

„Bij die hoge trappen,” fluistert Marjolijn.

„Daar mochten jullie geen ijs voor kopen,” zegt vader. „Dat dubbeltje was niet van jullie. Iemand uit de kerk heeft dat natuurlijk verloren.”

„Fieneke moet morgen maar een extra dubbeltje in het zakje doen,” meent moeder.

Maar mijnheer Terborg haalt vlug zijn portemonnaie uit zijn zak. En legt een dubbeltje op het tafeltje.

„Mijn dochter heeft het dubbeltje gevonden. En . . . versnoept. Mag Fieneke nu morgen dit dubbeltje in het zakje doen?”

Vader vindt dat best.

Maar moeder zegt: „Misschien mag Marjolijn het er morgen zelf indoen? Mag ze met ons mee naar de kerk?”

De schilder knikt.

„Natuurlijk, mevrouw.”

„Dat is dus afgesproken,” zegt vader opgewekt.

„Komt u Marjolijn morgen even brengen? Of zullen we haar halen?”

„Wij brengen haar wel even. Want mijn vrouw en ik gaan morgen ook naar de kerk.”

En dan vraagt moeder of ze gezellig komen koffiedrinken na de dienst.

Dat wil mijnheer Terborg heel graag.

En Marjolijn roept: „Ja, vader. Dat is leuk. En dan gaan we in die hoge bank zitten. Met dat grappige deurtje. Ik bij het deurtje. En we gaan ook naar Pietje en Jantje en Flipje. Mag ik brood voor ze meenemen? Veel brood?”

De schilder neemt verbaasd zijn pijp uit de mond. „Brood meenemen?” vraagt hij.

„Voor Pietje en zijn broertjes,” verklaart Marjolijn. Begrijpt vader dat niet?

„Hebt u nog drie zoontjes?” vraagt mijnheer Terborg aan vader en moeder.

„Ha-ha-ha,” lacht vader. En moeder proest het uit.

„Dat zijn toch de goudvissen,” zegt Fienke. „Die wonen in het vijvertje.”

„Ha-ha-ha,” lacht nu ook de schilder. „Ha-ha-ha.”

„Ik wist niet dat goudvissen ook al namen hebben. Ja hoor, neem jij morgen maar brood mee, Marjolijn. Maar heel weinig aan die broertjes geven. Ze mogen niet veel eten hebben. Dat is niet goed voor ze. Wat je over hebt, geef je maar aan de vogeltjes.”

„Ik doe het brood in mijn mandje,” babbelt Marjolijn. „Dat draag ik aan mijn arm. Zo.” Ze maakt van haar arm een boog.

De grote mensen blijven nog een poosje praten.

En de meisjes mogen met kleine Wim wandelen. Heel langzaam

gaat het. Want kleine Wim kan er nog niets van. Maar hij denkt dat het al prachtig gaat. Telkens kraait hij het uit van pret.

11. ALS HET AVOND IS

Het is avond. Fieneke ligt in bed. De zon staat nog aan de hemel. Maar het is buiten niet warm meer. Toch laat moeder het raam van Fienekes kamertje open staan.

„Slaap met open ramen,
Want de frisse lucht,
Jaagt dan allerhande kwalen
Op de vlucht,”

zingt moeder.

Het is heel stil buiten. Alleen een vogel zingt zijn avondlied.

Moeder gaat bij Fienekes bedje zitten. Dat doet zij iedere avond.

Even luisteren ze naar het vogelliedje.

„'t Is een merel, die zingt,” zegt moeder.

„Mooi,” vindt Fieneke.

Dan neemt moeder Fienekes handjes in de hare. „We gaan bidden, kind.”

Eerbiedig sluit Fieneke haar ogen.

En dan bidt moeder. Eerst om vergeving van alle kwaad van deze dag. Ook om bewaring in de komende nacht.

Moeder bidt dan nog voor Marjolijn en haar ouders.

„Houdt Marjolijn ook van de Here Jezus?” vraagt Fieneke, als moeder „amen” heeft gezegd.

„Ik hoop van wel,” antwoordt moeder ernstig.

„Mag ik naast haar zitten in de kerk morgen, moeder?”

„Dat mag,” zegt moeder. „En denk erom dat je je in een kerk *altijd* eerbiedig moet gedragen. Niet alleen 's zondags. Ook in de week.”

Ja, dat begrijpt Fieneke wel. Ze weet nu ook dat ze vanmiddag wel dom en ondeugend geweest is.

Fieneke krijgt een kus.

„Welterusten, kindje.”

Fieneke wrijft haar ogen.

„Wel-te-rus-ten, moe-der,” zegt ze en haar stemmetje klinkt zo zacht alsof ze al bijna slaapt.

12. ZONDAG

Het is zondag. De zon staat hoog aan de hemel. Ze schijnt in de stille laantjes van het kleine dorp. Ze schijnt ook op de blinkende haan van de oude kerk.

Maar plotseling is het niet stil meer. Er klinkt muziek. Het orgel in de kerk speelt. En de mensen zingen een lied. Dat klinkt zo mooi. Zo plechtig.

En dan gaan de zware deuren van de oude kerk open.

Er komen veel mensen uit. Ook twee meisjes. Één heeft blond haar. En de ander heeft donker haar.

Marjolijn heeft naast Fieneke in een hoge bank gezeten. Maar niet bij het deurtje. Bij het deurtje zit vader altijd. Het gebeurt wel eens dat vader tijdens de preek geroepen wordt. Dan is er plotseling iemand erg ziek geworden. Daarom zit vader altijd bij het deurtje.

Marjolijn heeft in het eerste zakje twee dubbeltjes gedaan. Dat moest.

Nu gaan ze allemaal naar het doktershuis.

Fienekes vader en moeder.

Marjolijs vader en moeder.

En de twee meisjes.

Coba heeft de koffie al klaar. En ze heeft Wim in de box gezet.

Die staat weer op het terrasje.

Moeder schenkt in. De kinderen krijgen een kopje chocola. En

een koekje. Kleine Wim mag een bekertje melk drinken. Daar houdt hij zoveel van.

Marjolijn heeft haast geen tijd om haar chocola op te drinken.

Ze kijkt maar steeds naar de vijver. Pietje en Jantje en Flipje hebben vast honger, denkt ze.

Moeder ziet die ogen van Marjolijn wel. Lachend zegt ze: „Gaan jullie maar naar de goudvissen.”

„Hoi,” roept Marjolijn. En dan draven ze de tuin in. Naar de vijver.

Daar gaan ze het brood kruimelen voor de vissen. Maar de vissen komen niet te voorschijn.

„We gaan in het gras zitten wachten,” zegt Fieneke.

„Goed.”

Opeens — hoepla! Een grote, groene sprinkhaan springt bijna in Marjolijns gezicht. Ze schrikt ervan.

Fieneke wil de sprinkhaan pakken. Maar hij is al lang weer weggesprongen. Zo'n sprinkhaan is veel vlugger dan Fienekes hand!

„Ik had hem haast,” zegt ze.

„Mag niet,” zegt Marjolijn. „Je mag geen dieren vangen. O, kijk,” roept ze dan blij.

Daar komt een visje aanzwemmen.

„Eindelijk,” zucht Fieneke.

„Kom maar, Pietje,” lokt ze.

De beide andere visjes komen ook te voorschijn. Happen ze al van de broodkorstjes?

„O, o, kijk,” fluistert Marjolijn. „Die grote wil van mijn brood eten. Van mijn brood alleen.”

„Dat is Pietje,” zegt Fieneke.

„Jij bent lief,” knikt Marjolijntje. „Jij bent lief, hoor.”

Dan staat de schilder ook bij de vijver.

Plotseling vliegt er een vlinder op zijn jas. En zit er doodstil.

„Kijk eens, meisjes,” zegt mijnheer Terborg.

„Wat een mooie vlinder,” fluistert Marjolijn.

„Een dagpauwoog,” vertelt mijnheer Terborg. „Kijk eens naar de vlekken op zijn vleugeltjes. 't Zijn precies vier ogen. Zulke

ogen heeft een pauwestaart ook. Daarom heet hij pauwoog. Dit is een dagpauwoog. Er zijn ook nachtpauwogen."

„Dag, mevrouw vlinder. Bent u ook blij dat de zon weer zo prachtig schijnt vandaag?” vraagt de schilder vrolijk.

Maar de vlinder fladdert vlug weg. Gauw naar die lekker ruikende bloem toe. Daar zit wel honing in. En van honing houdt de vlinder veel.

„Hij is weg,” zegt Fieneke teleurgesteld.

„En wij gaan ook weg,” lacht de schilder.

„Kom, Marjolijn.”

Marjolijn klopt gauw het zand van haar knietjes. Is er ook zand op haar mooie jurkje gekomen? Nee, gelukkig niet.

Even later gaat Marjolijn de tuin uit. Ze loopt tussen haar vader en moeder in. Maar bij het hekje kijkt ze nog even om.

„Tot morgen,” roept ze en ze zwaait vrolijk met haar mandje. Dat kan nu. Want het is leeg.

Fieneke zwaait blij terug. „Da-ag,” roept ze. „Da-ag.”

Fieneke danst en springt van blijdschap. Want morgen mag ze bij Marjolijn spelen. Dan zal ze ook het huis op wielen zien.

Vrolijk huppelt Fieneke naar de box. Kleine Wim begint te kraaien als hij zijn zusje ziet.

„Da-da,” roept hij, „da-da.”

Het terrasje is nu leeg. Moeder maakt het eten klaar in de keuken. En vader speelt op de piano.

Zacht zingt hij erbij:

„Het ruime hemelrond,
Vertelt met blijden mond,
Gods eer en heerlijkheid.”

Als moeder dat hoort, komt ze ook gauw bij de piano staan. En dan zingen ze samen verder.

13. NAAR HET HUIS OP WIELEN

„Ik breng je weg,” zegt dokter Van Dam. „Waar wenst u naar toe te gaan, mevrouw?”

Fieneke lacht.

„Naar het huis op wielen, mijnheer,” antwoordt ze deftig.

„Stapt u maar in.”

Vader houdt het portier open. En Fieneke stapt vlug in de auto. Ze heeft een schoon jurkje aan. En Coba heeft het zijden lint nog eens netjes gestrikt.

„Als je op visite gaat,” zei Coba, „moet je er keurig uitzien.”

Vader heeft de kap van de auto omlaag gedaan. Dat kan best. Want het is warm. Het is volop zomer.

Toe-toet.

De auto rijdt het kerkplein over. Kijk, daar staat de ijsman ook weer.

Hij ziet Fieneke. En knikt haar vrolijk toe.

Fieneke knikt verlegen terug. Aan de ijswafel wil ze liever niet meer denken!

Als de auto bij de hei komt, stopt vader.

„We moeten nu een eindje wandelen,” zegt hij. „Ik weet wel waar de wagen staat.”

Blij loopt Fieneke naast vader over het smalle heipaadje. De zon straalt op de heel kleine, paarse heidebloempjes. En overal zijn blauwe vlindertjes, die boven de bloemen dansen.

Plotseling blijft vader staan. Hij bukt zich. En wijst naar een diertje dat over het paadje scharrelt.

„Een kever,” zegt vader. Vader vindt de kever mooi met zijn glanzend groene schilden. En zijn zes sterke pootjes.

Fieneke vindt hem een beetje griezelig. Dat zegt ze niet tegen vader. Maar als ze verderop een hagedisje ziet, wil ze wel graag kijken.

Vader vangt het vlugge diertje. Hij zet het op zijn hand. De flankjes van het hagedisje hijgen. Is het bang?

„'t Is een mannetje,” vertelt vader. „Die hebben zo'n mooie helder groene kleur. Het houdt veel van de zon. Aan vocht en koude



heeft het een hekel. 't Is een nuttig diertje, hoor. Het eet veel insecten die schade doen. Ook wormpjes en spinnen en slakjes."

„Wat een lange staart heeft hij, vader," zegt Fieneke.

„Ja."

Vader laat het diertje weer terugglijden. Tussen de heidestruikjes. Rrrt - weg is het hagedisje.

„Van die staart zal ik je eens wat vertellen," zegt vader.

„Een hagedis heeft veel vijanden. Slangen. En kraaien. En eksters. Als hij nu door een vogel bij zijn staart wordt gepakt,

breekt die staart af. Dan houdt de vogel een stukje staart in zijn bek. En de hagedis maakt dat hij weggomt."

Dat vindt Fieneke prachtig.

„Kan die staart weer groeien?" vraagt ze.

„Ja. De staart groeit weer aan. Maar dan is hij niet zo mooi meer. En ook niet zo sterk," antwoordt vader.

Aan het eind van het heipaadje staat het huis van Marjolijn. Het huis op wielen.

„Wat leuk," roept Fieneke. „O, wat vind ik dat een leuk huisje." Ze draaft er naar toe. Nieuwsgierig loopt ze om de wagen heen.

De wagen heeft drie kleine ramen. Daar hangen blauw gebloemde gordijntjes voor.

Marjolijn holt naar haar vriendinnetje toe.

En dan mogen ze de wagen ook van binnen zien. Mijnheer en mevrouw Terborg lachen om Fieneke, die met grote ogen het kleine keukentje rondkijkt. Dan gaan ze naar de kamer.

„Hier slapen we ook," zegt mevrouw Terborg.

„Ik zie geen bed," zegt Fieneke. En ze kijkt zoekend rond.

„Zie je deze bank?" vraagt Marjolijs vader. „Dat is 's avonds een bed."

„En dit is mijn bedje," roept Marjolijn.

Bij het raam staat een kleine bank. Dokter van Dam vindt het handig ingericht. Maar Fieneke slaapt liever in een echt bed.

„Ik zou er afrollen," zegt ze met een benauwd stemmetje.

Daar moeten ze allemaal om lachen.

„Nu gaan we thee drinken," zegt Marjolijs moeder. „Hebt u ook even tijd, dokter?"

Ja, Fienekes vader kan nog wel een poosje blijven.

Ze drinken buiten thee. De beide meisjes krijgen kinderverthee. In kleine, gebloemde kopjes.

„Mooi is het hier," zegt dokter Van Dam.

„Ja, ik zou best in dit dorp willen blijven," antwoordt de schilder.

„Maar dan in een echt huis," zegt mevrouw Terborg vlug.

De schilder knikt. „Hoe komen we aan een huis,” zegt hij en even moet hij zuchten.

Dokter van Dam zit een poosje heel stil. Hij denkt. Plotseling roept hij uit: „Misschien weet ik wel een huis.”

„U?” vragen Marjolijns vader en moeder tegelijk.

En dan vertelt de dokter dat een oude boer zijn huis verlaat, omdat hij niet langer alleen kan blijven wonen. Hij is oud. En ziekelijk.

„Het huis is niet groot,” zegt de dokter, „maar het ligt er prachtig.”

„Zouden wij dat huis kunnen kopen?” vraagt de schilder.

Fienekes vader denkt van wel. De boer woont er alleen. Zijn kinderen zijn naar Canada vertrokken.

„Het zou fijn zijn,” zegt mevrouw Terborg. „Want Marjolijn moet nu naar school. Ik heb haar zoveel geleerd dat ze in de tweede klas kan komen.”

„Ik kom ook in de tweede,” roept Fieneke uit. „Ik ben overgegaan.”

„O, zeg, dan gaan we samen naar school,” babbelt Marjolijn. „Ik ga naast je zitten. En dan zijn we ook vriendinnetjes, hè? Voor altijd.”

„Voor altijd,” zegt Fieneke na.

„Als Marjolijn dan je vriendinnetje is,” zegt dokter Van Dam lachend, „vraag haar dan ook maar of ze donderdag op je verjaardag mag komen.”

„O, dol.”

Marjolijn maakt een sprongetje.

„Mag het, moeder?”

Moeder vindt het goed. En ze zal Marjolijn zelf brengen.

Maar nu moet dokter Van Dam gauw naar de zieke mensen toe.

De schilder rijdt mee naar het huis van de oude boer.

En Marjolijn en Fieneke hollen naar de schommel. Die heeft vader gemaakt. Tussen twee dikke bomen.

„Jij mag eerst,” zegt Marjolijn.

14. EEN VERRASSING

Fieneke wordt vandaag zeven jaar. 's Morgens is ze al vroeg wakker. Iedereen in huis slaapt nog. Vader en moeder. Coba. En de kleine Wim.

Maar buiten zijn de vogels al op.

Fieneke wipt haar bed uit. Even kijken of het mooi weer is. Ze schuift het gordijn een eindje op zij. Ja, hoor. De lucht is blauw. Nog een beetje bleek-blauw. Omdat het nog zo vroeg is. Maar er is geen wolkje te zien.

Fieneke stapt weer in bed. Ze mag niet opstaan voor ze geroepen wordt.

Vandaag hoeft ze niet zo heel lang te wachten. Want na een poosje gaat de deur al open. En moeder komt binnen.

Moeder bukt zich en kust haar kindje.

„Wel gefeliciteerd, mijn jarig meisje,” zegt ze. „Dat God je ook dit jaar weer bewaren mag.”

Nu staat Fieneke op. Moeder heeft de nieuwe jurk met stippen klaar gelegd. En ook een nieuwe strik voor 't haar.

„Zijn dat al cadeautjes?” vraagt Fieneke blij.

„Een beetje,” antwoordt moeder lachend. Ze helpt Fieneke met de strik.

Als Fieneke aangekleed is, knielt ze neer. Eerbiedig zegt ze haar morgengebedje.

Dan loopt ze haastig de trap af.

O! O-o-och! Wie ziet ze nu?

Onder aan de trap staan . . . opa en oma!

En daarachter staan vader en moeder en Coba!

En ze zingen:

„Lang zal Fieneke leven,
Lang zal Fieneke leven,
Lang zal Fieneke leven in de glo-ri-a,
In de glo-ri-a, in de glo-ri-a.”

En dan roepen ze allemaal: „Hoe-ra.”

O, wat wordt die Fieneke rood. Ze is er helemaal verlegen van. Opa en oma geven haar een kus. En vader tilt zijn jarig meisje op zijn schouders. En draagt haar zo de huiskamer binnen. Opa en oma zijn gisteravond laat gekomen. Toen Fieneke al lang sliep.

En opa en oma hebben zo iets moois meegebracht voor hun oudste kleindochter. Zo-iets-moois!

Wat hebben grootvader en grootmoeder dan meegebracht voor Fieneke?

Een poppewagen! En prachtige poppewagen met een groene, leren kap. En met gummi wielen.

En op het tafeltje, vlak bij die poppewagen, ligt het cadeautje van vader en moeder.

Van vader en moeder krijgt Fieneke een pop. Met echt haar. En die ook echt slápen kan.

Fieneke is eerst stil van blijdschap.

„Is dat voor mij?” vraagt ze, en haar stemmetje beeft een beetje.

Als de grote mensen glimlachen en knikken, roept ze uit:

„O, dank u wel.”

En ze vliegt op opa en oma af. Ze slaat haar armpjes om ze heen, en geeft ze allebei een kus.

En dan vliegt ze vader en moeder om de hals. Die krijgen een heleboel kussen.

„Zo is het genoeg, hoor,” lacht vader. „Zullen we nu maar gaan ontbijten?”

En wat ziet Fieneke dan op de tafel staan?

Een taart!

Met zeven kaarsjes!

Die taart heeft Coba gebakken. Dat is haar cadeau voor het feest. Fieneke mag nog even naar de keuken gaan om Coba te bedanken. En Coba krijgt ook al een kus.

„We snijden de taart vanmiddag aan,” zegt moeder. „Bij de thee.”

Dan wordt het stil in de kamer. Want nu vouwen ze allemaal hun handen. En sluiten hun ogen. Opa bidt hardop. Hij vraagt

om een zegen over de maaltijd. Opa dankt ook voor de bewaring van deze nacht.

En dan bidt opa voor zijn kleindochtertje. Hij vraagt of God haar zegenen en behoeden wil dit jaar.

Als opa „amen” heeft gezegd, is Fieneke even stil.

Zegenen en behoeden, zei opa. Wat bedoelt opa daarmee?

„Is er wat?” vraagt moeder.

Fieneke krijgt een kleur.

„Zeg het maar,” zegt vader vriendelijk.

En dan vraagt Fieneke, wat zegenen en behoeden betekent.

Opa antwoordt: „Ik vroeg aan de Here of Hij dit jaar voor je zorgen wil. Of Hij maken wil dat jou geen leed geschiedt. Of Hij je bewaren wil voor alle kwaad. Of Hij ook wil maken dat jij geen verkeerde dingen doet.”

Nu schenkt moeder de thee in. En Fieneke krijgt een dikke snee krentenbrood op haar bordje.

Het wordt een vrolijk ontbijt. De zon schijnt in de kamer. En doet het witte haar van opa glanzen. 't Lijkt nu wel van zilver. De zon schijnt ook op de gouden broche van oma. Die schittert en flonkert zo mooi.

En later, als kleine Wim ook beneden is, krijgt Fieneke van haar broertje drie gekleurde zakdoekjes. Een wit en een roze en een blauw.

Daar krijgt kleine Wim drie kusjes voor.

15. TWEE DEFTIGE DAMES

's Middags komt ook Marjolijn op bezoek. Ze wordt gebracht door haar moeder. Die blijft nog een poosje praten met Fienekes moeder.

Vader is naar de zieke mensen. En opa en oma rusten even.

„We gaan eerst de goudvissen voeren,” zegt Fieneke.

Dat vindt Marjolijn goed.

„En dan gaan we uit rijden,” beslist Fieneke.

„In de auto?” vraagt Marjolijn.

„Nee. Natuurlijk met de poppewagen.”

„O, ja. Marjolijn vindt de prachtige wagen en de pop met het echte haar ook zo mooi. Maar zij is niet jaloers, hoor.

Daar gaan de twee meisjes een wandelingetje maken.

Fieneke heeft de nieuwe zijden strik in het haar. En de witte kralen die ze van Marjolijn gekregen heeft, bengelen op de blauwe jurk met stippen.

Ze wandelen langzaam achter de wagen met de mooie pop. Net als twee echte mevrouwen.

Ze lopen heel rechtop. En heel trots. Allebei met hun neusjes in de lucht. Ze nemen kleine, deftige stapjes. Ze zijn twee deftige dames.

Telkens staan die dames even stil. Dan kijken ze in de wagen. Ligt het lieve kindje nog wel goed? Heeft het zich niet blootgewoeld? Moeten ze haar nog even toedekken? Of ligt het lieve meisje te warm? Schijnt de zon op haar beentjes?

Dan babbelen ze over de lieve kleine, die altijd zo zoet is.

Ze lopen door een stille laan. In die stille laan loopt een dier. Een vrolijke, wilde hond.

De beide deftige dames zien hem niet. Het lieve kindje moest even toegedekt worden. Want het begint een klein beetje te waaien.

De grote hond ziet die beide dames wel.

Waf-waf! Wat is dat voor een raar geval?

De hond springt op de poppewagen af. Hij ruikt er eens aan. Hij snuffelt aan de groene, leren kap.

O!

Fieneke en Marjolijn gillen van schrik. Ze worden vuurrood.

O. Dat is weer die vreselijke hond. Die vreselijke hond . . . van toen.

Hector steekt zo maar zijn grote kop onder de kap.

Hij blaft. Woef-woef. Hij blaft verschrikkelijk. Woef-woef. Wat ligt daar?

„O,” gilt Fieneke. Ze huilt van angst.



„Dat mag niet,” roept Marjolijn. „Ga weg, hond. Ga weg.”
Ze durven de poppewagen niet loslaten. Ze durven ook niet te blijven staan.

En die grote hond, dat nare dier, blaft en springt maar.
Fieneke huilt van angst. Ze is zo bang dat die hond haar mooie, nieuwe pop kapot zal maken.

„Help,” roept Marjolijn. „O, help ons toch.”
Gelukkig, er komt hulp.

De baas van Hector, de notaris, komt zijn tuin uit.

Hij fluit hard. En roept dan: „Hector. Hier!”

Vlug loopt de notaris naar de bange meisjes toe. Achter de glazen van zijn bril lachen zijn ogen.

Streng zegt hij tegen Hector: „Je bent een ondeugende hond. Ik zal je maar vastmaken aan de riem.”

Tegen de meisjes zegt de notaris vriendelijk: „Jullie moeten niet zo gauw bang zijn voor Hector. Hij blaft wel. Maar hij bijt niet.”
Fieneke kan geen antwoord geven. Ze beeft nog van angst.

En Marjolijn kijkt uit de hoekjes van haar ogen naar Hector. Dan gaan ze maar gauw het stille laantje uit. Ze vergeten helemaal dat ze twee deftige dames waren. Ze lopen, zo hard ze kunnen. Naar huis! Het lieve kindje in de wagen schudt heen en weer. Maar het gaat niet huilen. Het blijft lief.

16. 'T IS NU FEEST

Op het terras staat een stoeltje. Het is versierd met een slinger van klimop. En kleine, gele zonnebloemen. In dat stoeltje mag Fieneke nu zitten.

„Denk nu maar niet meer aan die hond,” zegt moeder. En ze schenkt twee glazen met limonade in.

Coba geeft de kopjes met thee rond. En wat doet moeder dan? Heel voorzichtig steekt ze de zeven kaarsjes aan, die op de taart staan.

Wat lijkt dat feestelijk. Nu de kaarsjes branden, lijkt de taart nog mooier, denkt Coba tevreden.

En kleine Wim kijkt met grote, verwonderde ogen.

Terwijl de kaarsjes branden, zingen ze nog eens: „Lang zal Fieneke leven in de glo-ri-a.”

En Marjolijn zingt het hardst van allemaal.

Dan mag Fieneke de kaarsjes één voor één uitblazen. En moeder snijdt de taart in mooie, gelijke stukken.

„Het is nu feest,” zegt vader. En hij neemt een groot stuk van de appeltaart.

„Ik wou dat je iedere dag jarig was,” lacht Marjolijn.

Maar Coba denkt dat ze dan taart niet eens meer lekker zullen vinden.

„We gaan een spelletje doen,” zegt vader na een poosje.

„Jij mag kiezen wat, Fieneke.”

Fieneke kiest verstopperij spelen.

„Dat is goed,” vindt vader. „Doen oma en opa ook mee?”

Ja, grootvader en grootmoeder willen graag meespelen. Doet Coba ook mee? Maar Coba gaat voor het eten zorgen.

Wie moet nu het eerst zoeken?

„Aftellen,” roept Marjolijn. „Dat moet!”

„Ja, dat moet,” roept ook Fieneke.

Grootmoeder weet een oud aftelversje.

„Allemaal in een kring staan,” zegt ze.

En dan telt grootmoeder af:

„Miele-malle-male,
boterballen halen,
zeven zoete stokken
en een zakje brokken,
koekje met kandij
af ben jij.”

Grootvader is eerst af. Dan Fieneke. Dan Marjolijn. Dan moeder.
Dan grootmoeder zelf.

„O, vader, u moet zoeken,” roept Fieneke.

„Ik zal jullie best vinden,” roept vader lachend. „Pas maar op.
Ik tel tot honderd. Maak maar dat je wegkomt.”

In de grote tuin van het doktershuis zijn veel mooie plaatsjes om
je te verstoppert. Marjolijn kruipt in het schuurtje. En Fieneke
verstopt zich achter de struiken.

Komt vader al? Even gluren door de takken.

„Honderd,” roept vader. En nu gaat hij zoeken. Zijn ogen speu-
ren de tuin door. 't Is net of die ogen dwars door de struiken
kijken, waarachter Fieneke zit. Ziet vader haar?

Maar nee, vader gaat de andere kant op. En dan worden opa en
oma en moeder gevonden. Die waren in de auto gaan zitten!

Wat moet Fieneke lachen als ze dat van achter de struiken ziet.
Ze houdt haar handjes stijf voor haar mond. Als vader haar hoort!
Even later is ook Marjolijn gevonden.

„Nu Fieneke nog,” zegt vader. „Waar is dat kind toch? Waar
heeft ze zich toch verstopt? Ik kan haar nergens vinden.”

Kijkt vader nu alweer naar de struiken?

„Blijf zitten waar je zit,” roept Marjolijn.

Vader loopt naar de vijver. Dan zoekt hij bij het schuurtje. En achter de pereboom.

O, Fienekes hart klopt. Haar wangen worden warm. Ze kruipt nog dieper in elkaar. Ze maakt zich heel . . . heel klein. En dan . . .

„Ik heb je,” lacht vader. En hij tilt haar hoog op zijn schouders. En draagt haar lachend door de tuin.

Dan krijgen ze nog een glas limonade. En ook weer een stukje van de taart. En een koekje. Want het is feest vandaag.

17. EEN ONGELUK

Als ze de limonade opgedronken hebben, vraagt dokter Van Dam:

„Gaan jullie mee, meisjes? Ik moet nog even naar juffrouw Struik. Dat kan nog net voor het eten.”

Dat willen Fieneke en Marjolijn graag. „Mag Ansje mee?” vraagt Fieneke.

„Ansje?” zegt vader verwonderd. „Wie is dat?”

„Zo heet toch mijn nieuwe pop,” zegt Fieneke. Weet vader dat nog niet?

Maar moeder zegt: „Nee, kind. Laat Ansje maar in de poppewagen liggen. Neem Liesje maar mee.”

Dat is ook goed.

Liesje is de verpleegster van de poppen. Ze heeft een blauw jurkje aan. En een wit schortje voor. Ze heeft ook een wit mutsje op.

Liesje is op één na de liefste pop.

Ze mag tussen Fieneke en Marjolijn in zitten.

Daar gaan ze.

Rrrt, doet de auto. Toet-toet-toet!

Juffrouw Struik woont in een klein huisje. Een heel eind buiten het dorp. Aan de kant waar de weilanden zijn.

Ze is er blij om dat de dokter nog even de poeders komt brengen. De meisjes krijgen ieder een zuurtje. Een rood zuurtje met witte strepen.

„'t Smaakt lekker,” vindt Marjolijn. „Zien, wie er het langst op zuigen kan?”

De zuurtjesbal is groot. Het zuigen duurt lang. Leuk is dat.

„Hoe ver ben jij al?” vraagt Fieneke.

Marjolijn doet haar mond wijd open.

O, o-och, de bal valt in het gras. Oprapen mag niet van moeder. Maar 't is toch wel heel jammer, zo'n groot, lekker zuurtje te moeten laten liggen!

„Veeg hem af,” raadt Fieneke. „Aan je zakdoek.”

Gelukkig, Marjolijn heeft een zakdoekje bij zich.

Knap, knap, gaat het even later in Fienekes mond.

Knap, knap, doet ook Marjolijn.

Tegelijk slikken ze het laatste stukje door. Tegelijk roepen ze:

„Op.”

„Wat heb je op?” vraagt vader.

„'t Zuurtje, vader.”

„Mooi. Ga juffrouw Struik dan maar even goedendag zeggen.

Wij gaan weg, kinderen.”

Juffrouw Struik krijgt een hand. En dan draven ze naar de auto.

„Wie het eerste er is,” zegt Fieneke.

En dat wint Marjolijn.

Als dokter Van Dam weg wil rijden, komt er iemand hard aanlopen. Dwars door het weiland.

't Is Kees, de knecht van boer Geesing. Zijn wangen zijn rood.

Zijn ogen kijken heel bang.

„Dokter,” roept hij. „Dok-ter.”

Fienekes vader zet de motor weer af.

Nu is de knecht dichtbij. Wat heeft hij hard gelopen. Hij ziet vuurrood.

„Dokter,” hijgt hij, „Mientje van de boer . . . is . . . in de sloot . . . gevallen. Of . . . u dadelijk komen kunt.”

„Rijd maar mee, Kees,” zegt dokter Van Dam.

Nu rijdt de auto vlug naar de boerderij van Geesing.

De boerderij staat een heel eind buiten het dorp. Als je op het erf staat, zie je van het dorp alleen maar de kerktoren. Bij het erf is een sloot. Daar groeien veel mooie bloemen langs.

Witte madeliefjes. Gele paardebloemen. Rode koekoeksbloemen.
En in de sloot staan gele lissen.

„Hoe is het gebeurd?” vraagt de dokter aan Kees.

En dan vertelt Kees: „De boer, de boerin en ik waren op het hooiland. Gerrit is uit. Mientje was alleen achtergebleven. De boerin had gezegd dat ze in de keuken moest blijven. Maar ze wilde zeker bloemen gaan plukken. En toen is ze in de sloot gevallen.”

„Konden jullie haar horen roepen?” vraagt dokter Van Dam.

„Nee, dokter. Maar Pluut, de hond, heeft haar er uitgehaald. En toen liep hij blaffend naar de boer. En van de boer naar het erf. En toen weer naar de boer terug. Dat vond de boer op het laatst erg vreemd. Hij is toen maar met Pluut meegegaan. En toen . . . lag Mientje naast de sloot. Met bloempjes in haar hand.

Fieneke en Marjolijn luisteren met grote ogen.

Nu zijn ze bij de boerderij. Vader stapt vlug uit. De beide meisjes ook. Ze mogen niet mee naar binnen van vader.

Bang kijken ze naar de sloot. De sloot is breed.

„Zou . . . Mientje . . . dood . . . gaan?” vraagt Fieneke. Haar lipje trilt.

Marjolijn kijkt ook bang. Ze antwoordt niet. Schuw ziet ook zij naar de brede sloot.

De kinderen wachten lang. Ze spelen een poosje met Liesje, de pop. Maar ze hebben geen plezier.

En Fieneke vergeet helemaal dat ze vandaag jarig is. Zo moet ze telkens aan Mientje denken.

18. 'K WIL U, O GOD, MIJN DANK BETALEN

Kijk, daar komt een hond aanrennen. Hij blaft vrolijk. 't Is Pluut, de trouwe waakhond.

Fieneke en Marjolijn zijn niet bang voor hem. Ze kijken vol bewondering naar de grote, verstandige hond.

De deur van de boerderij gaat open. Vader stapt naar buiten. Hij

praat met de boer. De boerin komt er ook bij staan. O, gelukkig. Ze kijken vrolijk.

De boerin ziet de bange gezichtjes van de beide meisjes. Ze knikt hen vriendelijk toe. Gauw haalt ze twee grote appels.

„'t Is goed afgelopen met Mientje, hoor,” zegt ze. „Jullie hoeven niet zo bang te kijken.”

„Laat haar maar een paar dagen in bed blijven,” zegt vader. „Morgen kom ik nog even terug.”

„Zo, Pluto, brave hond. Je hebt goed opgepast, hoor. Je bent een beste waakhond.”

Vader bukt zich. En aait Pluto over zijn kop.

De boer komt met een dikke worst in zijn handen bij Pluto staan.

„Alsjeblieft,” zegt de boer. „Die is voor jou. En dank je wel, hoor. Beste, brave hond.”

Waf . . . Waf.

Dank je wel, baas.

Pluto kwispelt vrolijk met zijn staart.

„Hij heeft de worst wel verdiend,” meent vader.

En dan krijgt de boerin plotseling tranen in haar ogen. Tranen van dankbaarheid. En van blijdschap.

De boer zegt: „God heeft gezorgd dat Pluut ons kind redde.”

„Juist,” knikt vader. „Zijn goedertierenheid is zeer groot. En ook Zijn trouwe zorg voor ons.”

„Geloofd en geprezen zij Zijn Naam,” zegt de boerin eerbiedig. Even later rijdt de auto weer weg.

De boer gaat nu vlug naar het hooiland. Gauw Kees helpen om het hooi binnen te krijgen.

Maar de boerin laat Mientje niet alleen. Zij gaat stil bij het bedje van haar kindje zitten. De boerin heeft zoveel om over te denken. Zoveel om de Here voor te danken.

Ze vouwt haar handen. En kijkt stil naar haar slapend kindje.

Vier jaar is Mientje. Vier jaar heeft Pluto al op haar gepast. Toen Mientje nog in de wieg lag, paste de hond al op haar.

En later, toen Mientje in de box speelde, lag hij als een wachter ervoor.

En nu heeft het trouwe dier haar leven gered. Anders was ze verdronken.

De boerin sluit haar ogen.

„Here, ik dank U,” bidt ze stil, „dat U Mientje gered hebt. Ik dank U ook dat Kees juist de auto van de dokter zag staan. Nu kon de dokter dadelijk helpen. Here, Gij zijt zo goed voor ons geweest vandaag. Meer dan een vader zorgde Gij.”

Het is avond. Boer Geesing heeft de krant uit. Dan gaat hij naar het orgel. Hij bladert in een groot, zwart boek.

Even later hoort de boerin spelen. Ze legt haar naaiwerk op tafel en zingt zacht mee:

„'k Wil U, o God, mijn dank betalen,
U prijzen in mijn avondlied.
Het zonlicht moge nederdalen,
Maar Gij, mijn Licht, begeeft mij niet.
Gij woudt mij met uw gunst omringen,
Meer dan een vader zorgdet Gij,
Gij, milde bron van zegeningen:
Zulk een ontfermer waart Gij mij.”

19. FIENEKE MAG ZELF BIDDEN

„Jammer,” zegt Fieneke, als ze 's avonds in haar bedje ligt.

„Wat is jammer?” vraagt moeder.

„Dat de dag weer om is. Ik zou best opnieuw willen beginnen. Een verjaardag is heerlijk.”

Daar moet moeder om lachen.

Ze bergt de nieuwe jurk met stippen in de kast. Die is nu in het vervolg voor de zondag. En ook de mooie zijden strik.

„Heb je een prettige dag gehad, kind?”

„Heerlijk, moeder.”

Fieneke zucht ervan.

„Dank u wel voor alles. Hoeveel nachtjes blijven opa en oma slapen?”

„Nog wel tien.”

En ook dat vindt Fieneke heerlijk.

Moeder heeft de kleertjes opgeborgen. Nu gaat ze naast het bedje van haar jarig meisje zitten.

„Je bent nu vandaag zeven jaar geworden,” begint moeder. „Anders bid ik 's avonds altijd voor je. Wil je nu zelf graag bidden?” Fieneke knikt een beetje verlegen.

's Morgens zegt ze altijd een kort gebedje dat moeder haar geleerd heeft. Maar zelf bidden 's avonds, dat is anders. Dat heeft ze nog nooit gedaan. Toch wil ze het graag.

Moeder zegt: „Je hebt mij bedankt voor alles wat je gekregen hebt. En voor je naar boven ging, heb je ook vader en opa en oma bedankt. Dat is goed. Maar . . . 't is de Here, die je zoveel goeds gaf deze dag. Je moet Hem ervoor danken. Hij heeft je weer een jaar gespaard. De Here heeft je al het goede gegeven.”

Ja, dat weet Fieneke wel.

„Als je nu straks bidt, kindje, vergeet dan niet ook voor Mientje te bidden. God heeft haar trouw behoed vandaag. Hij heeft gemaakt dat Pluto in de buurt was om haar te redden. Voor die bewaring bad opa ook vanmorgen voor jou. Behoeden betekent bewaren.”

Fieneke begrijpt nu nog beter wat behoeden betekent.

Moeder zwijgt even.

Dan zegt ze langzaam, want ze wil graag dat haar dochtertje haar goed begrijpt:

„De Here weet alles wat wij nodig hebben. En toch wil Hij dat wij er Hem om vragen. Vergeet je gebedje dus nooit.”

Als moeder de gordijnen sluit, vraagt Fieneke:

„Mag ik Mientje wat geven?”

„Waarom?” vraagt moeder glimlachend.

„Omdat . . . omdat ze ziek . . . is en . . . zo geschrokken . . . is,” hakkelt Fieneke.

Moeder vindt het goed.

„Wat wil je geven?”

Daar moet Fieneke even over denken. Maar ze weet het al gauw. Nu zij pop Ansje heeft, mag Mientje Liesje, de verpleegster, hebben.

En dat vindt moeder ook goed.

„Als vader morgen naar de boerderij gaat, vraag dan maar of je mee mag,” zegt moeder. „Ga nu maar gauw slapen. Ben je moe?”

Ja, Fieneke is zeker wel heel moe. Want als ze haar avondgebedje heeft gedaan, helemaal zelf, valt ze dadelijk in slaap. Maar ze heeft niet vergeten om ook voor Mientje te bidden.

In het huis op wielen, op de smalle bank, ligt Marjolijn.

Ze droomt. Ze droomt zo raar!

Er was een hond. En die hond trok een poppewagen voort. De nieuwe poppewagen van Fieneke. Hard ging het. Al harder. En toen was daar een sloot. Een brede sloot. Er groeiden bloemen in. Grote gele. De hond sprong in de sloot. En de poppewagen, o . . . de poppewagen rolde er ook in.

„Help,” gilt Marjolijn. „Help.”

Dan wordt ze wakker.

Moeder staat bij haar bed.

„Wat is er kindje?” vraagt moeder geschrokken.

„Ik droom zo naar,” huilt Marjolijn.

Moeder laat haar even drinken. En dan valt Marjolijn dadelijk weer in slaap. Zij is moe van die drukke dag. Fieneke en zij hebben ook zoveel meegemaakt. En na het eten hebben ze nog lang heerlijk gespeeld met de nieuwe pop. Daar wordt je moe van, hoor!

20. MIENTJE KRIJGT WAT. EN PLUUT OOK

Fieneke doet de poppenwas. Moeder heeft gezegd: „Dat je Liesje aan Mientje wilt geven, vind ik goed. Maar . . . dan moeten eerst

haar kleertjes gewassen worden. En ook gestreken. Dat moet. Je bent nu zeven jaar. Je kunt het best zelf doen."

„Best," heeft Fieneke gezegd.

Opa keek naar buiten.

„Het is nog steeds mooi weer. De zon schijnt. Je was zal gauw droog zijn."

Oma zei: „Ik zal je helpen met strijken, hoor."

En nu staat Fieneke achter de wastobbe. Ze heeft een oud schortje voor. Dat mag wel nat worden. Haar gezichtje is rood van inspanning. Het schuim maakt haar armpjes nat.

Maar het mutsje hangt al aan de drooglijn. En ook de mooie verpleegstersschort. Nu krijgt de blauwe jurk een beurt.

„Foei, kind," bromt Fieneke. „Wat heb je je jurk verschrikkelijk vuil gemaakt. Ik kan die vlekken er haast niet uit krijgen. Waar heb je toch mee gespeeld, ondeugende meid?"

Eindelijk is het jurkje schoon. Nu uitwringen. Dan even uitslaan. Zo, dat kan ook alweer opgehangen worden.

Een poosje later hangt de poppenwas te drogen in de zonneschijn.

Opa en oma komen even kijken.

Opa zet zijn bril op.

„Keurig gedaan." Zijn ogen lachen.

Oma vindt dat Fieneke een flinke huisvrouw is.

En dan holt er plotseling een meisje de tuin in.

„O," roept Marjolijn, „o, Fieneke, hoor eens . . ."

Marjolijn ziet vuurrood. Ze hijgt verschrikkelijk. Ze kan bijna niet praten, maar ze wil het toch zeggen. Het . . . grote . . . nieuws.

„Ik . . . kom . . . hh . . . hier . . . wonen."

Fieneke krijgt een kleur van blijdschap.

„O, dol," roept ze. En ze danst van verrukking langs de poppekleertjes.

„O, wat leu-euk."

Grootmoeder en grootvader glimlachen.

En moeder, die juist komt aanlopen, zegt: „Ik heb het grote nieuws ook gehoord, Marjolijn. Je vader heeft opgebeld. Fijn, hè?"

Of Marjolijn het heerlijk vindt!



De poppekleertjes zijn nu droog. Marjolijn mag helpen met strijken.

Oma geeft de strijkbout aan. Die is goed warm.

Marjolijn houdt het jurkje vast. En Fieneke strijkt. Haar ogen kijken heel ernstig. Want strijken is een moeilijk werk. Er mag geen vouwtje komen in de jurk. Geen kreukje in het mutsje. Als de bovenkleertjes klaar zijn, mag Marjolijn de onderkleertjes strijken.

En samen kleden ze pop Liesje weer aan.

De grote mensen vinden haar nu een keurige verpleegster.

Daar is vader ook al. Hij is klaar met de patiënten, die in de wachtkamer zaten.

Vader heeft zin in een kopje koffie. Fieneke en Marjolijn krijgen een kopje chocolademelk. En moeder geeft er een lekker koekje bij. Een koekje nog van Fienekes verjaardag.

„Moeder,” vraagt Fieneke, „mag ik Pluut ook wat geven?”

„Wie?” vraagt moeder verwonderd.

„Pluut, moeder.”

„Zo heet de hond, die Mientje gered heeft,” vertelt vader.

„O.”

Moeder lacht een beetje.

„Wat wil je die dan geven? Een worst?”

Maar Marjolijn zegt dat Pluut al een worst van de boer heeft gehad.

„Spek,” roept Fieneke. „Dik spek.”

Maar moeder weet wat beters.

„Een vette kluiif,” zegt ze. „Van de slager.”

„Die kost geld,” denkt Fieneke hardop.

„Heb je geld?” vraagt vader.

Fieneke knikt. „In mijn spaarpot. Mag ik er wat uithalen?”

Dat vindt vader best. Voor zo'n dappere, trouwe hond mag de spaarpot wel opengemaakt worden.

Marjolijn zit stil te kijken.

„Heb jij ook een spaarpot?” vraagt Fieneke.

Nee, die heeft Marjolijn niet. En ze wil toch ook graag wat aan Pluut geven. Hoe moet dat nu?

Vragend kijkt ze Fienekes moeder aan.

Moeder zegt: „De kluiif is van jullie allebei. Als Marjolijn een spaarpot had, mocht ze de helft betalen. Nu kan dat niet. Maar toch is de kluiif voor Pluut van jullie samen.”

Dat vindt Fieneke best. En Marjolijn is ook tevreden.

Ze hollen naar de slager op het plein. En ze krijgen de dikste kluiif, die hij in de winkel heeft. Want de slager vindt Pluto ook een beste, brave hond.

21. WIJ ZIJN VRIENDINNETJES. VOOR ALTIJD!

De beide meisjes zitten in de grote keuken van de boerderij. Fieneke heeft Liesje op haar schoot. Marjolijn houdt de kluij voor Pluto in allebei haar handjes. Door de vierkante raampjes schijnt het zonlicht. De keukendeur staat wijd open. Buiten staat een wagen hooi. In het helle licht stapt trots een haan. Zijn mooie, gekleurde veren glanzen. En zijn kam is vuurrood. Er trippelen ook twee grijsblauwe duiven. Die roepen zacht: Koe-ke-roe. Koe-ke-roe.

Fieneke en Marjolijn zitten maar stil te kijken. Ze moeten wachten tot vader komt. Ze willen zo heel graag weten of Mientje al weer beter is. En Pluut? Waar is hij? Hij speelde niet op het erf.

De deur gaat open. Vader komt binnen.

„Ga maar mee, meisjes.”

In een kleine kamer staat een groot bed. In dat bed ligt Mientje. Ze ziet nog bleek.

Fieneke zegt verlegen: „Alsjeblieft. Voor jou.”

En ze legt pop Liesje op de deken.

Mientje kijkt met grote ogen.

De boerin vraagt: „Mag Mientje met die mooie pop spelen, Fieneke?”

„Ze mag haar houden,” zegt Fieneke vlug.

Vader zegt: „Fieneke wil graag iets geven omdat ze zo blij is dat de Here Mientje heeft gespaard.”

De boerin krijgt weer tranen in haar ogen.

„Dat is lief van je, kind.” Haar stem klinkt een beetje schor.

Mientje kijkt met blijde ogen naar die grote, prachtige pop. Ze is plotseling niet verlegen meer.

„Van mij,” zegt ze. „Van mij.” En haar gezichtje straalt.

Zeg maar: „Dank je wel,” glimlacht de boerin.

Maar dat hoort Mientje niet eens. Vol verrukking bekijkt ze het mooie mutsje en het prachtige schortje van de nieuwe pop.

Dokter van Dam zegt: „Morgen mag je weer naar buiten. Maar

geen bloemen meer plukken bij de sloot," waarschuwt hij.
Nee, dat zal Mientje niet meer doen.

Als ze weer buiten staan, komt Pluut aanrennen. De haan loopt verschrikt weg.

Marjolijn mag de kluif geven. Pluut blaft vrolijk. Zijn staart kwispelt blij heen en weer.

Waf . . . waf. Is dat voor mij? Dat lust ik best, hoor.

Waf . . . waf. Dank je wel.

De kinderen lachen om die vrolijke hond. En vader moet hem nog eens even strelen.

„Je bent een schrandere hond, hoor,” zegt vader.

Waf . . . waf, antwoordt het verstandige dier.

De boerin bedankt de kinderen hartelijk. En ze haalt gauw vier grote, mooie pruimen.

Marjolijn bijt er dadelijk in. Als Fieneke dat ziet, neemt zij ook een grote hap.

Nu rijdt de auto langzaam het erf af. De boerin zwaait. De beide meisjes wuiven vrolijk terug. Ze zijn blij dat Mientje niet meer ziek is.

„Moet u nog naar juffrouw Struik, vader?” vraagt Fieneke tussen twee happen door.

Vader lacht.

„Nee. Vandaag geen zuurtjesbal,” zegt hij vrolijk. „Volgende week pas.”

„Mag ik dan weer mee?”

„Ja, hoor. En Marjolijn ook. Wil je wel, Marjolijntje?”

Marjolijn kan geen antwoord geven. Haar mond is vol. Maar haar bruine ogen glanzen. Ze is zo blij dat Fieneke haar vriendinnetje is. Dat ze altijd met haar mag spelen. En 's zondags naast haar mag zitten in de kerk.

Straks gaan ze ook samen naar school. Moeder heeft beloofd dat zij aan de juffrouw zal vragen of ze naast Fieneke in de bank mag zitten.

Fieneke is mijn vriendin, denkt ze blij. Mijn vriendinnetje. Voor altijd.

Dokter van Dam brengt Marjolijn thuis.

Mijnheer Terborg vertelt dat hij het huis op wielen nu gaat verkopen.

En mevrouw Terborg is heel blij dat ze in een echt huis gaat wonen.

„Krijg ik dan ook een kamertje?” vraagt Marjolijn.

Mevrouw Terborg knikt.

„Ja. Een kamertje voor jou alleen.”

Daar moeten Marjolijn en Fieneke even om springen van plezier.

Dan hollen ze naar de schommel. En Fieneke mag weer het eerst.

„Want jij bent mijn vriendin,” zegt Marjolijn blij.

„Ja,” zegt Fieneke, „wij zijn vriendinnetjes, hoor. Voor altijd.”

„Voor altijd,” knikt Marjolijn.